

Nechal jsem se ukecat na závod na kolech. Jmenuje se to ‚Viprahlý bajkonur‘ a jedná se o soutěž dvojic. Mapa je 1:50 000 a jelo se u Štěchovic. Při plánování jízdy tak bylo nutno hledat mosty přes Vltavu i Sázavu. Trať není pevně stanovena, tu si vymyslí každá dvojice sama, dle vlastních možností na daný limit 5 hodin. Jelikož mé tréninkové úsilí na kole bylo na úrovni 2,5 km do práce a zpět, nebylo možno jet s přetřénovanou osobou. Nakonec jsem jel se Silvou (Rakovník), která oproti mně měla stejně dost najezdíno.

Jelikož jsme medailové ambice zavrhlý již před závodem, vybírali jsme z kontrol jenom vyhlídky a pamětihodnosti. Hned první kontrola na vrchu Medník byla oproti očekávání bez vyhlídky – vysoký zarostlý kopec. Další kontrola byla u kapličky v Trebsíně. Ta byla po rekonstrukci a sparingpartnerka mi ujela. Tak jsem si hned poručil pivo. Časově to vyšlo, než se vrátila, bylo vypitý. Další kontrola – Smetanova vyhlídka byla v ohybu vodní nádrže Štěchovice. A pak pro dvě kontroly do Štěchovic. Kontroly jsme našli, poklad však nikoli. Pokračujeme po mostě přes řeku a pak dlouhý stoupák od řeky nahoru na vršky (Chlumka 406 m. n. m.). Další kontrola byla za obcí Hvozdnice u rybníka pod Řeřichovým kopcem. Zde měli pořadatelé rozhodčí, kteří hlídali, zda dvojice jedou spolu. Pokračujeme dále přes ves Sloup do Davle. Tam prudký sešup dolů k řece a přes most na protější svah k další kontrole. Tam nás zbrzdili osmahlí regulčiči (oprava mostu). Nějak jim ze shora padaly kusy lpy. A pak opět dlouhý stoupák na kopec Ďábel (395 m. n. m.) u obce Petrov. Tady jsem dopil poslední zbytky pití a pak už bylo jenom hůř. Po silnici jsme dojeli do Jílového u Prahy, kde byla vyhlídka Kamenná vrata. Z této jsme sjeli lesní cestou, která nebyla zrovna moc podle mapy k Hostovu Mlýnu u Záhořan k jakési říčce beze jména. Podél ní jsme jeli k další kontrole přes mnohé brody různé úrovně šutrovosti. Nevyšlo mi to jenom jednou – levá noha až ke kolenu osvěžena a čvachtalo to každé další šlápnutí. Jelikož zbývalo dost času, tak jsme jeli ještě na jednu kontrolu. Ta byla bohužel přes hřbet u Sázavy, takže nezbylo než vytlačit kola nahoru = 90 výškových metrů, a pak to vesele sjet nad Sáyavou na vyhlídku Třetibok. Vyhlídka na řeku byla pěkná, ale nějak jsem byl zvadlej. Od vyhlídky to bylo po šutrové cestičce zpět do Petrova dost na morálku. Nějak jsem to překonal a pak následoval už jenom sjezd k nádraží a po mostě do cíle.

Skončili jsme desátí z patnácti mixů. Docela dobrá sranda, z tréninkových důvodů doporučuji. Pravda, druhý den na Pekkomile jsem byl docela tuhej. (autor Petr Bílý, do wordu přepsal Miloš)